

לומר בזה עשה מאי עשייה ית כאן . עוד אמרו שבתך היו ליה למימר שבת . כי אין  
 הסבה שלו רק של הקב"ה עוד לשון חול אינו מוכן דמשמע דהחירו הפרטים הדבר לעשות  
 יום שבת חול אחמהא וכי לעשות מלאכה הלילה . עוד אמרו ואל הלטרך לבריות הלא עמי  
 הוא בלחוד עשה ונלך לבריות והיו ליה למימר ואל תקח מהבריות . וזו דלשון ואל  
 הלטרך משמע דלשון הכעטה היא אי מבטיח לך בזה שבדודאי אל הלטרך ואין מוכן  
 הכוונה . גם השמעתהא אחריהא קשה פירושו אמר לו עלי ואני פורע דמשמע דהאזהרה  
 קאי על הלוה שילוח לעלמו מעוה על שבת ואיך ימלא מי להלווהו הלא כשיבא להמלוה  
 שילוח לו מעוה על האלמא שבת ע"ז הכעטון של השמעתהא בודדאי לא ירצה להלווה לו  
 אפילו פ"א והיו ליה להסגא להזכיר להמלוה וכך הוה ליה למימר אחה המלוה היו זכיר  
 להלווה לו ואני פורע לך עוד אמרו ואני פורע לשון הוה הוא . וכך היו ליה למימר ואני  
 אפרע לך . ואמננ יובן עפ"י דבריהם ז"ל בזה"ק שה"ח נקרא שבת (ע"י זוהר ז"ל  
 דכ"ט) . בגין ההדבקותיה ברוחניות טיוביה אלהים גם בחול ואמיד אללו מהשבת טהורות  
 גם בחול כמו בשבת וזה אמרו עשה שבתך הייט המשבות זכות ובהירות שיש לך ביום  
 השבת חמשהו גם בחול שהלמוד ותהפול וחמשה לרקות חסדים בחול כמו בשבת חה שבתך  
 חול ושיך שפיר לשון עשייה בזה . גם הלשון שבתך שהוא עושה שבת קודש ונקרא על  
 שמו . וא"ת איך תפרנס ומחי אעשה לביחי לזה מבטיח ואל הלטרך לבריות שבדודאי אל  
 הלטרך לבריות . אדרבה הבריות ילמרכו לך לסיוך מחפלה על בני דורך זה לבניס  
 חה לבריות הנפש והכל לריכס ללדיק ולחסיד הדור וע"ז הכוונה אמרו לו עלי פירוש  
 תחברו בי דיבוק עלום ותתם הדביקים בה' אלהיכם (דברי' ב') והוא מלשון כי לויח  
 תן (משלי א') . אז מלשון כי לויח אעמי עלי (בראשית כ"ט) וכי תאמרו איך תפרנס לז"ה  
 ואני פורע מלשון הסגלות שאגלה כל חסדי ורחמתי עליך וחוס של חסד אמשיך .  
 ע"ך עכ"ל \*

## לקוטי הש"ס

ברכות ד"ל ע"ב . חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת קודם החפלה ומחפליין כדי  
 שיכוונו אח לבס למקום . שמעתי מהה"מ א"א מו"ה יחיאל ביבבל כ"י שהקשה  
 דהל"ל היו שוהין כו' כדי שיכוונו כו' ומחפליין ופירש מהר"י הג"ל דבשעה שהיו שוהין היו  
 מחפליין כדי שיכוונו אח לבס בחפלתם ושהש"ת יעזור להם שיהיו יכולים להחפלה בכוונה  
 וז"ל ה' שוהין כו' ומחפליין בלחוד עשה כדי שיכוונו שיעזור להם ית' לחפלה כראוי :  
 (חורי זכב בדרוש לר"ם) ושם בפי' ואחמקן :

שם ד"ס ד"ע"א . א"ר חייה בר אשי אמר רב הלמידי חכמים אין להם מנוחה לא בעיה"ז  
 ולא בעיה"ב שנא' וכי . רבי [הה"ק רי"ם] זלוק"ל אמר שאין להם  
 מנוחה מחמת שאין להם עייפות . כי בדבר שהוא ערסה שייך בו מנוחה משא"כ הלדיקים  
 העובדים

(\* במדרש הנחומא פרשה בראשית סי' ג' כ' ח"ל וכבוד שבת עדיף מאלף  
 חטיות עכ"ל :

ובס' אמרי אלימלך מהה"ק מגר' אדוסיק ז"ל פ' משפטים ח"ל שמעתי מאחמ"ר הה"ק  
 חיים באור יחיאל ז"ל ממאגליניאל שהוכיח לאדם א' אשר העא לאכול איזה  
 מאכל בשבת ואמר שכיונה לכבוד שבת והוכיח אותו ואמר כי כל עוד שלא חיקין מדוח  
 שהגשמות ית' נמאס עליו אז נדמה לו שאוכל לכבוד שבת אבל באמת אינו כן עכ"ל :

העובדים את הש"י ואין בהם שייפות כלל (רשמי אש אוח קט"ו). ושם באות קי"ד כי וז"ל ת"ח אין להם מנוחה לא בעוה"ז ולא בעוה"ב. ר"ל בתי' אין הוא להם מנוחה אבל לא זולתו דבר שבטולם הן בעוה"ז והן בעוה"ב לא מלאו מנוחה. רק בבתי' אין לבד. [ועי' זכרון זאת פ' תשא]

באמר בתרבי"א פכ"ה, חייב אדם לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי. אכרסה ילחק ויעקב היינו כמו שהם חידשו כ"א עבודה מתודשת בבחינה אחרת זה בחסד וזה בגבורה וזה בחפזארת כן נחדש הדעות באור התורה ועבודה והיינו תעשה ולא מן העשוי עכ"ל: (כת"י הגה"ק מ' יוסף שמואל הלוי נדא זללה"ה אבד"ק קמפנא. גשם הלדיק המגיד ר' מיכל מולאטשוב כן הטחיק לו נכדו שארי שה"ג ר' לבי יחזקאל כ"י האבד"ק פלונסק):

שבת ד"ב ע"א. יציאת השבת וכו' כי"ד העני עומד בתוך וכו' פשט העני את ידו לפנים וכו' העני חייב והצטעה"צ פטור. משמע בתקונים ד"א דאפי' לדיק גמור לפעמים מחמת ביטול חורתו לדיק להיות נע ונד בשביל פרנסתו. ז"ל בחיקונים כן איש נודד ממקומו מאן דהוא איש לדיק דאזיל נע ונד מאתרי' כשכיתא דאיתמר בה ולא מלאה היונה מטת וכו' וזאת דמלה נודד הוא ללחם אי"ה אי"ה דמתחם עלי' וכו' האי גריס למארי תורה דאזלין מתערבין. וזכ"ל אינו מארי מתיב' מארי מדרש מארי תור'. דגם לפור מל"ז בית דבחרת דאית תמן תור' דאיהו עמודא דאמלטיא גס לפור מלאה בית המן עכ"ל. הנה תראה דהגם מי שנקרא לדיק עכ"ו. מפני ביטול חורה מלטרך להיות נודד ללחם אי"ב כל שיש בידו לתקן הוא כשרואה האדם שפרנסתו קשה עליו בביתו יוסף אומץ בתורה ולא ילטרך להיות נודד ללחם. ותבין עי"ז הא דאית' בגמ' דר' פלוני כי הוה מזמני לי' לא הוה אזיל ור' פלוני כי הוה מזמני לי' הוה אזיל דמאן דהוה אזיל ס"ל כיון שהוה אינו עושה שום השתדלות וממילא שדרו לי' מבי נשיאה שיהי' נודד ללחם אי"ב מן השמים הוא בשביל ביטול תורה ת"ו וקיבל ע"ע דין שמי' ומאן דלא הוה אזיל הי' סובר. כיון דאפשר כ"ז ע"ו הוספ' אומץ בתור' הי' מוסף בתור' אומץ ולא הוה אזיל הנה בין למד ובין למר הוא רק כשרואה האדם שמן השמים הניטעוה להיות נודד כגון דמזמני לי' להיות נודד אבל שיהי' נודד מעלמו מחמת שראו' קישוי פרנסתו זה ודאי אינו מן הראוי להעבוד ה' בחמת רק כשרואה קישוי פרנסתו יראה לעשות באופן שגם לפור תמלא בית ולא ילטרך להיות נודד ללחם. וכבר דברנו במ"א (\*). גנות המשתדלים וזפרט כשמוכשים

בפס

(\* בספרו מגיד תעלומה על מה' ברכות דל"ב כ' וז"ל ומוך לזה הלא נלמד שרוב התפארים באים כשיהנה האדם מן ממון כזה שיש בו כח ופועל רע וכשישוב האדם אל ה' הנה ידע הביבה ממה לגבש ויפספש בדבר הלא תראה בסדר היום הקדוש בגמר תפילתנו בתפלת נשילה הנה סידרו לנו אגשי כה"ג ברות קדשם אחת זמן יד לפתעיה וכו' והלמדנו י"א להתודות לפניך על כל עוונותינו למען נחלל מעושק ידינו וכו' הכן הדבר שהוא הכולל של כל עוונותינו ביש תחת יד האדם ממון שאינו ביושר. והכח הפועל בנפעל וכאשר יהנה האדם מממין הזה ותהי' לו לעזרה ויתילדו אללו תאות רעות ולהיות הדבר הזה גדול אללי ופינה לתורה ולעבודה. הנה ארתיב עוד במקלת דברים אמר כבוד אדמו"ר הרב הקדוש בחדר"מ זוק"ל שיש להתפלל על הילדים שממנכין אותם מנעוריהם בעוד שהם קטנים לתורה ולעבודה זו תפילה ועונין אמן. ויהי"ל. הנה בעוד השני ערלה עליהם מורגלים בתורה ועבודה מהיכן יארע כזאת כשמגדלי' פורקים עול התורה פעליהם וטוסקים בעסקי' העולם ברשות וזאיסור הלא הי' מהראוי שיהי' להם דבר

בעכע

בפה פרנסתם דמיון האשה המוקבלת כשהובעת הקבלה בפה יולאת שלא בכהונה ובאין עת לקרר סיפרו לי מעשה מהס"ק המפורסם המגיד בדר"מ ז'וקיל ששאל לו איש אחד בדרך בדיחותא בע"ש לפנות ערב בכדי לפקח דעמו. וזאת שאלת הבדחן הלא העני כמה יסורים מגיע לו עד שמספיק ומכין לזרעי שבת והבטחה"ב אין לו שום לער להכנה דרבה הלזו. וכשמגיע שבת ומחיל העני לומר פרקי מסכת שבת חייב מחיל העני חייב למה יהי חייב העני. הנה הבדחן הלז שאל בדרך בדיחותא לפקח דעם הס"ק אבל הס"ק הנ"ל הי' משוטט בקושי' הנ"ל דבאמת קשה למה תחיל המשנה ברא דתחייבות העני וזכרנו שהוא הכנס' חולד'. והשיב לו הרב ששייב לו תשובה בשבת וא"ל ערב בסעודת הערב שהקשו קושיא זו במחיצתא דרקיט והשיבו שבשבת זה מגיע תחייבות לעני בשביל ששפט העני את ידו. ועשה השתדלות הבן העניין והבן שיחות תולין של ת"ח ועד היכן הדברים מגיעים: (אגרא דפרקא את י"ד)

שלם דס"ח חמרא וחייא לפום רבין ותלמידהו בשם הרב מו"ה מיכל כ"י חמרא וכו'. אמר ההר"י ל"ק כי פעם אמרו חיי וחמרא וכו'. כי זה מדבר מהרב זה מהתלמיד. ר"ל בהרב כבר יש חיות רק שלר"ך חמרא להחגלות החיות ע"ד נכנס יין יאל סוד אבל להתלמידים לר"ך לתת תהלה החמרא ואח"כ יתגלה החיות: (ס"ס ליקומים יקרים):

בטבע לכל חייו מן החורה אפי' זו כ"ש. כמ"ש חנוך לנער עפ"י דרכו גם כי חזקין וכו' ואמר אדמו"ר זלה"ה שמגיע להם הדבר הזה על אשר האכילום אבותיהם ממון של איסור הבא לידיהם בגזל וחמס וריבית וכן הפועל בנפסל וכאשר הבנים נתפטמו מזה הנה מתעורר להם ע"ז תאות רעות ופורקים עול החורה מעלימו ואוחזין מעשה אבותיהם בידיהם זה תוכן דבריו זלה"ה. ובזה תבין מ"ש הכ' פוקד עון אבות על בנים כו'. ומתרגמין כד משלמין בנייא לתחמי בתר אבהתהון. וע"כ נלטינו ביודי והתודו את עונם ועון אבותם וכן נהיגין לומר ביודי אבל אנחנו ואבותינו חטאנו וכדין הוא. והנני מעיד כי ראיתי בעיני לדיקים גדולים אשר יראתי לבשת אליהם וכאשר באו לידי נסיון והשתדלו להשיג ממון וזכרנו בחציפה בפה נתרוקנו מכל וכל ואבדו מעלתם וכבר דברתי בענין התביעה בפה במ"א שהוא כעין האשה המקבלת מן הדבורא ולבעבור זה נבראת ואטפ"כ אם חובעת בפה יולאת וכו' כי נאמן הוא בעל מלאכה אשר ברא אותה בתכונה זו להיות מקבלת. הוא חמין לה הקבלה בעת המלטרך וכענין הזה הוא כן באיש המקבל מחמרי' בשגם אינו מבחין אם מקבל ממון מאנשים שאינם הגונים והכת הפועל מחטיאו והנה תראה שגם הדבר הזה נלמד מדור דעה שבזאת מזרים היחה ע"י תביעה בפה ואירע מה שאירע בשגם שפי' זה רלון הש"י הנה כבר רמזתי לך שפי' זה רלון הש"י כד להורות מהם תשובה וכמאמרז"ל ואטפ"כ לרקו דיניו ומשפטיו יתב"ש כי אטפ"כ הי' הדבר תלוי ברלונם כי ע"י החורה הנה היא תכלין למחק הילת"ר וכל המדות רעות ואטפ"כ הי' הדבר למטעם שטען מרע"ם עם הש"י והורה הש"י לדבריו והנה ידעתי מרבובותיו עמי נפש שכאשר הגיע לידם ממון שהבינו שבטעיהם הסגילו בו כח הפועל לרע לא הי' נהנים מהממון ההוא והשליכו מידם אותו הממון באין רואה וקבלתי שטכ"פ יראו שיגיע הממון ליד כרעי אשר לא מבנ"י במקום המלטרך ליתן להם ודי בזה בני יודיעי הרחבתי קלת בזה כי ידעתי שהוא פינה לתורה ולתשובה אשרי האיש אשר ישנה וישלש בדבריו אלה הנאמרים באמת ויבין הדברים לאשרם ואז טוב לו ולזרעו ע"ע עכ"ל:

**שם דק"ד** א"ב אלף בינה ג"ד גמול דלים ה"ו זה שמו של הקב"ה. שמעתי מפי אדמו"ר הה"ק איש אלהים מופ"ם ופלאו מוהר"ר יחיאל ביב"ל זיק"ל ז"ע ועב"י מ"מ דק"ק זלצטוב. על מאמרו זה ה"ו זה שמו של הקב"ה אשר מג' ד' בעלמס נעשה ה"ו כי תמונת ה' הוא ארוך כמו וא"ו ורגל בסופה ענין יו"ד. ומורה על בחי' ההשפעה והמסקה כדוגמת הלימוד הממשך מים אל הבור הרחוק מהמקור. וכשעוד המים בתוכו הוא ג'. כי הו"ד שבסופה מורה על מקוה המים שעודנה בתוכו. ולא יאל לחון והמים האלו המה בקלהו כי רעים להיות מהאיים להשפיע לה"ד. והבור מכונה אז ע"ש ה"ל"ת כי דל הוא ולמא למים וממחין על השפעה הגומל שהוא גומל חסדים וכשגומל חסד עם הדל אז נעשה מהד' ה'. כי קיבלה המים שרגל ה'. כהוא הו"ד ונעשה ה' והג' נעשה וא"ו כי פשטה רגלה אל הדל"ת ונעשה ה' וגמולא שנעשה מג' ד' וכשנעשה כך נבלס לרון ה' שראה בזה ההשפעה שיתמשך מ"ה שבשמו שהמה מכוונס למעין מקוה המים ע"י הו"ד. שהוא הלימוד לה' אחרונה דרגא החחוחנה שמתנת על השפעת ה"ו ס מימי החסד ושלס שמו של הקב"ה בזה. ובה חמר טעם על מאמר רז"ל (ב"ב ט' ע"ב) אמר ר' יצחק כל הנותן פרוטה לעני מצברך בוא"ו ברכות דכתיב הלא פרוס לרעב לחמך. וגו' כי כאשר עשה ותיקן שי"הנה ה' לתמונת ה"ו להבליס שמו של הקב"ה לעומתו ברוך יאמר לו להסברך בבש ברכות דוגמת הו"ד שתיקן. ע"כ שמעתי מפ"ק דכח"ח:

**ואנחנו נוסיף** על דבריו לפרש סיום מאמרו בס והמפייסו בדברים מתברך בחדר עשר ברכות שא"ל ותפק לרעב נפשך ונפש נענה תכביע וגו' וכתבו התי"ס יש מגיחין והנותן פרוטה לעני והמפייסו מבוס דמבמע להו דקרא ייירי בנותן לדקה דכתיב ונפש נענה תשביע ולא מלתא הוא דנפש נענה תשביע היינו תשביע בדברים שתפייסו בדברים ועל כרחך לא גרסינן ל"י דלהסיח גירסא הוה ל"י למימר יתברך ב"ו ברכות הגך ו' דלעיל והי י"א (וכן גרס הרמב"ם ז"ל בפ"י מה"ל מתנות עניים ה"ה) ואנו נאמר לקיים גירסת הש מגיחין לפי דברי אדמו"ר המוכ"י והוא ע"פ מ"ש בזהה חדש. (ד"ס ע"ב) ע"פ או יחזק בנמעו יעשה בלוס ל ש"ס יעשה לי שלום לעילה שלום לתחא כי עושה שלום בין העני והקב"ה. שהעני עושה יריבה וקורא הגר על הק"ה כמה שבראו עני בזה שלרך לבדיות. וכמה ונתן לו לדקה עושה שלום בין העני ובין קונו ע"ס. וזה רק נעשה כשהוא נותן לו בעני יפה ובסדר פנים יפות כמו של הרמב"ם ז"ל (שם ה"ד) כל הנותן לדקה לעני בסדר פנים רעות ופניו כבושיה בקרקע אפילו נתן לו אלף זהובים אבר זכותו והשפידה אלא נותן לו בסדר פנים יבות ובבוחה ומתאונו עמו על לרתו. ומדבר לו דברי תחנונים ויחומים וכו' ע"כ. ואם כה יעשה לדבר על לב העני ולנחמו. מתפייס העני עם הקב"ה. ונעשה שלום לתחא. ומתקיים ונפש נענה תשביע שמשביע נפש העני בזה הנדקה שמקבל בדברי פיוס ומסיר תרעומתו ממנו. ואז נעשה מד' ה' שהדל נחרה וכשבע ונעשה ה' ונעשה ה". זה שמו של הקב"ה ולעומת ה"ו שתיקן נצברך ב"א ברכות מספר י"א. וע"כ לריך להיות שיהס הנותן לדקה לעני והמפייסו. כי בנתינת הלדקה עושה מהב' וא"ו שמוסף המים ממנו וכשעוד הדל נחרה בזה אז נעשה ה' במלואו וסובו ונעשה ה"ו ונגרס מתברך ב"א ברכות כדבר האמור והוא כני"ש מגיחין כנ"ל: (ספר סיודו של שבח ח"ב דרוס ב' אות ד')

## עירובין

(ד"ט) יציבא בארעא וכי מי שמושב א"ע שהוא חושב בזההוא עלמא הוא גירא בשמי שמיא

שמיא הוא בבתוכה גר בעולם העליון וזה כי גרים היינו בעוה"ל וחושבים אחס עמדי בעולם העליון (כח"ק גנה"ל מו"ה יוסף שמואל הלוי לנדא חב"ד"ק קעמפנא בשם הה"ק המגיד ר' מיכל מזלצטשטוב. כן העתיק לי נכדו הס"ג ר' צבי יחזקאל ז"ל האבד"ק פלונסק) :

## פסחים

(ד"ג) אמר רב יהודה אמר רב לעולם יעסוק אדם בחורה ובמלות אע"פ שלא לשמה שמחוק שלא לשמה בא לשמה. ודקדק המגיד ר' מיכל ז"ל הא"ך שי"ך לומר לעולם יעבוק אדם בחורה ומלות אע"פ שלא לשמה כיון שאומר שמחוק שלא לשמה בא לשמה ח"כ שטובד ח"כ לשמה אינו עובד לעולם שלא לשמה ויש לתרץ באמת לר"ך לעבוד חמיר שלא לשמה כמ"ש בס' תולדה יעקב יוסף (דקמ"ז). שמעתי ממורי ביאור פסוק (ההלים קי"ט) חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך כי אם ירצה לקום תזנה לילה רק לשם שמים ללמוד יתגרה זו ה"ה"ר. לכך עלה יעולה שיתעורר לעסוק בצרכיו ודרכיו שיש בו שייכות אל ה"ה"ר. ואח"כ ואשיבה רגלי אל עדותיך וכיוצא בזה בשאר ענינים ודפח"ח, ושפיר אמרו תהלה יעסוק שלא לשמה שמחוק זה יוכל לבוא לשמה ואשיבה רגלי אל עדותיך משא"כ כשירצה לעשות מיד לשמה יתגרה זו ה"ה"ר להלחם כנגדו. ויחבטל מכל וכל וכו' עיי"ש. נמלא ששפיר אמר רב לעולם יעסוק בחורה ומלות שלא לשמה. שר"ך לעולם לעבוק שלא לשמה כדי שלא יתגרה זו ה"ה"ר הרע. ומה שנוסק בתחילה שלא לשמה הוא כמו כהא אל לשמה למשל מקיימים מלות מילת על הכסא הכסא הוא מעמיד המלות כי בלא כסא אי אפשר לקיים המלות כן שלא לשמה הוא כסא ומשמיר אל לשמה כי בלא שלא לשמה אי אפשר לעשות לשמה זהו שמסכים העטם שמוטר לעסוק תהלה שלא לשמה בשביל שהוא כסא אל לשמה שמחוק שלא לשמה בא לשמה: (ס' רב ייבי. תהלים מ"ה)

(ד"ד) כל מה שיאמר לך צעה"ב עשה. ופירשו שמי שהוא ארון ובעל על בית של עלמו היינו רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו. כלומר שהוא מושל עליהם לזה יקרא צעה"ב. (תולדות יתחק דרוש לחנוכה. מהה"ק מהר"י מנעסכין זוק"ל בשם הנ"ד"ק הקדוש המגיד מזלצטשטוב זוקללה"ה [וע' זכרון טוב בעיני אמירת תורתו] :

## סוכה

(ד"ב"ב) כל הגדול מתבירו ילרו גדול הימנו. אמר המגיד (ה"ק ר"י"מ) ז"ל שר"ל כל הגדול מתבירו בלבו נמלא יש לו גבהות בלב. לזה ילרו גדול הימנו ר"ל ילרו מתגדל מעלמו בעון הגבהות: (ליקוטי יקרים)

## אבות

(פ"א מ"ב) הלל אומר הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום וכו'. שמעתי מהמגיד ר' מיכל ז"ה"ה ורודף שלום ע"י שהוא אוהב השלום שהוא מזג בשנת חממו ימ' ה' רודף השלום של ה"א בה"א ה"ה"ר ונעשה פירוד כמו דאיתא דכתיב ולא תחורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם שהם ב' ילרם של ע"ז הוא גאוה וילר של זנות שב' ילרם עובדים שלום כדי לפתות נזה"ה. ואהרן ה"ר רודף השלום של ב' ילרם אלו

אלו הנ"ל וסי' עושה ביניהם פירוד עכ"ל: (אור החכמה פי פנחס)

**פ"א מ"ד** הוא היה אומר אם אין אני לי מי לי שמעתי מהמ"מ החסיד המפוי מו"ם יחזיאל מיכל זל"ה. על מה שאמר הלל אם אין אני לי ר"ל שאני די לי צמה שאני לבד עושה רק אני משתתף תמיד עם הציבור ואז מי לי ר"ל אפילו מה שיטעה מי מהם לי יחשב ג"כ אבל כשאני לעלמי ר"ל שאין אני משתתף עם אחרים להיות באגודה אחת ובכלל המזכה את הרבים מה אני ר"ל צמה הוא חשוב כל זקוטי שאני עושה לבדי נגד הטובות של הקב"ה: (כתב יד מבטל המחבר ס' טהור רעיונים על ש"ס):

**ובם'** מבשר לך וילא וז"ל ששמעתי אומרים ביאור על משנה אם אין אני לי מי כו' דהיינו שבאמת אף אם יחי' אדם כמה מאות שנים אי אפשר לגמור המלאכה שלריך האדם לעבוד את בוראו מפני שהוא אין סוף אך כשהאדם מלמד את בני אדם תורה ומע"ט והדרך אשר ילכו בה אזי אף אחר מותו. כל מה שהמה ישכילו בדרך ה' גל ידו יחי' שייך לו וחוה אם אין לי ר"ל כשאין כוונתי בהעבדות רק בשבילי אלא שאני מורה לעם את הדרך אשר ילכו בה והמעשה אשר ישעו אזי מי לי ר"ל מי שיטעה אינה מלוה לי פי' שייך לי אבל כשאני לעלמי לבד ולא להורות לעם ה' כנ"ל אזי מה אני. פי' מה יועיל לי העבודה של עלמי לבד כי אף אם אחי' אלק שנים אינו באפשרי לגמור המלאכה. ואם לא עכשו אינתי דהרי לא ה תים יללו יה אבל כשמורה דרך לעם והמה ידריכו לבניהם ובני בניהם היו עד עולם יהיו שייכים לו המלות שנעשו על ידיו וכנ"ל ע"פ מה שזכר וז"ל את ה"רים זכות הרבים תלוי בו עכ"ל: [ובדואי שמע מרבינו הקדוש ר"י"מ זל"ה"ה וי"ע]

**פ"ב מ"א** והוי זהיר במלוה קלה כבמורה. ונריך להבין מה הוא מלוה קלה ויתכן לומר על דרך שאז"ל קרושין (דל"ט ע"ב). ישב אדם ולא עבד עבירה נותנין לו שכר כעושה מלוה והוא בחינת מלוה קלה וע"ז לריך להזהר: (ראשי בשמים בשם חוטמו הה"ק ר"י נוראדוויל מלוק"ל)

**פ"ד מ"א** אינה חכם הלומד מכל אדם כו'. שכל מלמדי השכלתי ודקדק הרב מ"ו מו"ם מיכל ז"ל למה לא אמר הלומד מכל מלמד כלשון הכתוב מכל מלמדי וסירן כי התנא בא להוסיף. כי לא תורה בלבד יש ללמוד ממלמדיו אלא אפי' שאר מדות והנהגות טובות דהיינו אינה הנהגה ישרה או מדה טובה באדם אפי' מעט הארץ או מרשע יתן בדעתו מנהג זה וילמדנו ממנו וחוה אינה חכם הלומד מכל אדם אינה מדה טובה והנהג' ישרה בעבודת הבורא ית': (ליקוטי יקרים ואור תורה)

**פ"ד מ"ב** הוי רץ למלוה ובורח מן העבירה שאלוה גזרת מלוה ועבירה גזרת עבירה ששכר מלוה נלוה ושכר עבירה עבירה וכו'. והנה שמעתי ממחוי ומו"ר הה"ק ר"י"מ ז"ל שדקדק ז"ל אי' על כפל הלשון שאלוה גזרת מלוה וכו' ששכר מלוה מלוה וכו'. הלא מובן אי' להם. ועוד הקשה למי הזהיר זאת כי לאיש אשר הוא מחבב מלוה אז גם זולת שגזרת מלוה ג"כ גם מלוה זאת שבה לידו ודאי יקיים אותה וכן להפך בעבירה אם הוא מתירא מן עבירה ג"כ זולת מה שגזרת עוד עבירה ישמור א"ע מלעבור אף עבירה הזאת ואם לאיש אשר אינו מחבב מלו' אז גם כשהתנא הבטיח שיגרו עוד מלוה אחרות אעפ"י כיון שהמלוה אינו חשוב בעיניו גם שניהם לא יתחבבו בעיניו. וכן בעבירה אם הוא אינו מתירא מן עבירה אז משניהם אינו מתירא כי מה לו עבירה אי' או ב'. וסירן הוא ז"ל שכן הוא הולעת דברי התנא הוי רץ למלוה ובורח מן עבירה שאלוה גזרת. ר"ל שישמור א"ע מלעשות עבירה אעפ"י שגזרה לו שיע' שיעבו עבירה זאת

לא ע"כ יבוא לקיים חיזה מלוא אשפי"כ יברח ממנה ולא יעבור . ואח"ז הוסיף וכפ"ז  
 עוד מלוא גוררת מלוא ועבירה גוררת עבירה ר"ל כשעשה חיזה מלוא ואח"כ עיי"ז בא  
 עבירה לידו אז תדע שלא הי' מלוא כלל רק עבירה ונתן התנא טעם לדבריו כי שכר  
 מלוא מלוא ושכר עבירה עבירה . ר"ל לזה לא יעבור כלל יצ"י שגדלה שפתי' אותו  
 לדי מלוא כי זהו דבר שאינו רק שכר עבירה הוא עוד עבירה וכן נמי כשיעשה מלוא  
 אם הי' המלוא מל' לא בא ע"י עבירה אלא ע"כ שלא הי' מלוא כלל עכ"ד דפתי' .  
 [והנה בדברי קדשו הכ"ל יוב"ג טעם מה שמבאר בדברי חז"ל (בילה ד"ט ע"ג)  
 שמלות עבה הינה דוחה את מלות לא תעשה . רק כשהיא בעידנה משא"כ כשאינו בעידנה  
 אסור לעבור על הלא תעשה והוא כי יש לחוש ב' חששים א' הוא כמו שאז"ל (גדרים  
 ד"י ב"ר פ"א ה"י י"ז) שלא יאמר לה' חטאת רק שיאמר חטאת לה' והטעם כי מי יודע  
 אם ייה' צידו לגמור דבורו ואז לא יאמר רק מלת לה' . ואז יזכיר השם לבטלה וכן יש  
 לחוש כי מי יודע יום יגיע לקיים המלות עשה אז לתקן את אשר עוות וישאר נפגם  
 במלות לא תעשה וגם עוד כי הלא ידוע כשעובר אדם על מלות לא תעשה אז עיי"ז נבדח  
 קליפה ואז אותו הקליפה יתבצר עליו ולא תניח אותו לבוא ליד קיום המלוא וחו"ג  
 קטע דברי התנא והוי בורח מן עבירה שמלוא גוררת כי מי יודע אם יגיע לקיום המלוא  
 ואדרבה בעשייתו העבירות יגבירו כח הקליפות ויבטלו שלא יבא קיום המלוא] (דברי  
 מה"ש י"ג):

ובנו הה"ק ר"י מראדוויל זוקללה"ה . כ' וז"ל הוי רץ וכו' . אחי לרקדק עיי"ז מה  
 שאמר בן עזאי בלשון הוי רץ . ועוד שאמר שמלוא גוררת מלוא ואנחנו רואים  
 שכל איש בקומו משנתו עושה חיבב מלוא כגון זינות וברכות ומספלא ואשפי"כ כל היום  
 הוא הולך בטל ואין לו שום רצון לשום מלוא . ואדרבה כנגד מלוא שהולך אח"כ אחר  
 תלות לבו והסקר והכבוד וזה אנחנו רואים שעבירה גוררת עבירה אבל המלוא אינו  
 גוררת . ולמה הוא זה כך אף האמת כן הוא באם שאלו היה האדם עושה את המלוא  
 באמיתות לבבו כמו שנושה חיזה תאוה . בגודל החמימות ודביקות ובתשוקה בכל ראשו  
 ומגמת חפלו בוודאי זו המלוא בענין כזה הייתה גוררת מלוא לעשות בכל פת אבל באמת  
 חפילו כשעושה אדם מלוא הוא בלי שום חשבון ורצון הדביקות לזה אינו ביכולת זו המלוא  
 להיות גוררת עוד מלוא . והעבירה סיה בגודל החיים והכח להיות גוררת עבירה וד"ל .  
 רחוי אפי' לנו לחותה בזה אפי' . עכ"פ היא בלבד לעשות את המלוא כמו שנושה בדברים  
 הרשונים כגון באכילה ושתייה ואימות כמה הוא גודל התענוג והחשבון והאבה . אמת שכן  
 היתה הבריאה וכשברא את האדם וזהו . ראה אדם הראשון שיהי' הוא בעצמו  
 ועלם מעלמותו והי' האבה כמו שאדם אוהב לאחד מאיבריו . אבל לא מלד אהבה  
 הנמאסת . שמעו אחי וקחו מוסר שלזה כיון בן עזאי הי' רץ למלוא רץ הוא נגזר מענין  
 רצון במשל זה האדם כשיש לו רצון ומשחוקק לחיזה דבר להשיגו היא הולך במרוצה וזהו  
 העבודה האמיתית שגילה לנו בן עזאי כמה שאמר הוי רץ למלוא שיהי' לך עכ"פ זה  
 התענוג והתשוקה בעשיית המלוא בשיה כמו זה התענוג שיש לך בדברים הרשונים ובוודאי  
 היא גוררת מלוא והתאוות יהיו בטילים ממילא מלד שמלוא כזו יהי' מאירה לך ויפקח  
 לך את העינים כמ"ש (משלי') גר מלוא ותורה אור ויתרחם לך שהתאוות הם דברים  
 נמאסים . וחס"י בורח מן העבירה ולזה אמר ובורח מן העבירה שיהי' בורח . שבתח  
 המלוא לא יהי' ביכולתך . לילך בלאט מן העבירה כשיבא לידך אף שיהי' בורח מעורל  
 המלוא . והוא מלד שרצונך יהי' משחוקק חך לעשות עוד מלוא ולא יהי' די לך בכל  
 מלוא ומלוא שהיה עושה וד"ל - (אור יחזק פ"ד)

**א"ד מיד כל המחלל שם שמים בהסתר נפרעין נמנו בגלוי שמעתי מהה"מ בוליק מו"ה**  
 זיכל

שיכל זל"ל כל העובר עזירה בסתר וכו' שלריך אדם לדבר דיבורים שילרף הדיבור עם המחשבה. והדיבור הוא אד"ני שהוא התגלות והמחשבה היא הוי"ה שהוא נסתר וזה הוא כל העובר עזירה בסתר גפרעין ממנו בגלוי שהוא אדני שהוא מדת מלכות ופרעה הוא לשון התגלות שהיא מדת מלכות. (תולדת אהרן מהה"ק ר' אהרן מזוטמאיר זל"ל פ' ויגש וסידור הכי בשמים)

**פ"ז ט"ה** הא למדת שכל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם. כל ת"ח רונה שילמדו אותה תורה שנגלה על ידו מהמקור העליון ועי"ז יש להת"ח עלי' בעולמות העליונים וזהו הא למדת האומר דבר בשם אומרו וכו' לזה הת"ח אבל זה שלומד תורה שלא לשמה אפילו יום וילילה אינו מביא גאולה לעולם. כמ"ש שבחורה לשמה בלי שום שקר הוא מגלה שמה של תורה אבל בשלל לשמה זו התורה אינו נקראת בשם תורה מלד שאינו מורש לו את הדרך האמת והיא אך נקראת איזה חכמה. והתורה הק' אינה חכמה להשיגה בשכל פשוט האנושי והוא ענין שהוא חוץ לשכל ונקראת חכמה עילאה שהיא עלמותו ית'. וכמו שאינו באפשרי להשיג אלהותו ית' השכל האנושי כך התורה הק' היא להשיג בשכל האנושי כמ"ש ולית דידע כך כלל. ולית מחשבה הפיסא כך כלל. כך התורה הק' היא ג"כ אין מחשבה הפיסא בה כלל הוא צ"ה יודע את עלמותו אבל האדם בשכלו אינו יודע את המהות עלמו ונפשו ונשמתו השוכן בקרבו. ומכ"ש אלהותו ית' בעלמותו היא התורה הקדושה. אך מי שלומד תורה לשמה. איז מגלין לו כונת פנימיות התורה ופותחין לו טעניות החכמה. שהוא חוץ לשכל כמ"ש שזכרם לדברים הרבה כמו שחשב ואומר בהמשנה. ומכל דיבור של אותו הת"ח נעשה דברים הרבה מלד שהוא מדבק את עלמו בו ית' בהאין סוף אמיתי. וכמו שהדבור של כביכול צ"ה אין סוף כך זה הת"ח הוא בדיבורו אין סוף כמ"ש את לרבות ת"ח. וזהו ולא עוד שאמרו במשנה היינו שהוא חוץ כל אלו המדרגות שחשב בהמשנה. הוא ולא עוד אלא שכל העולם כדאי הוא לו שדמה לחירו ונעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית ועליו נאמר (זוהר ויקרא דק"ג). כאלו גשיתאגו וד"ל: (אור יחזק אבות)

## ערכין

**דמ"ז ע"ב א"ר** ערפון תמה אפי אס יש צדור מי שיוכל להוכיח אס אומר טול קיסם מבין שיניך אומרים לו טול קורה מבין עיניך. שמעתי מפי אדמו"ר הה"ק א"א נ"י וקדושו מוה"ר יחיאל מיכל זוקללה"ה הכוונה כי הצדיק המוכיח אומר שמה שאירע לו דבר מה וקל בעיני עמחשבה והרהור הוא ממתנת הדור שפגמו במעשה זה טול קיסם כלומר הקיסם שלי שהוא דבר הקטן הוא מבין שיניך כי אתה גרמת לי כנאמר וחס משיבין טול קורה מבין עיניך כלומר מה שאנחנו חוטאים במעשה גדולה כעין הקורה הוא מבין עיניך ממה שקרה לך במחשבה והרהור והאמת אלו ואלו דברי אלהים חיים וכו' עכ"ל (ספר בחר מים חיים פרשת נח) ועי' בס' באמ"ח פרשת אמור באריכות בזה:

בחפלת שמ"ע ואשי ישראל ותפלתם בזהבה תקבל צרלון. ויש אומרים מהרה בזהבה ישמעתי בשם הרב החסיד מו"ה זאב זללה"ה מוצארוו שהי' מוחה לומר כן ע"כ. אח"כ מלאהי כן בשל"ה אכן נראה דזהו תלוי בשני הפירושים שכתבו התוספת בסוף מ"ס' מנחות דאס הפי' של ואשי ישראל דקאי אדלעיל והשב את העבודה לדגיר ביהך ואשי ישראל והח"כ מבקש תפלה אחרת ותפלתם בזהבה תקבל אז יוכל לומר מהרה אבל להפי' השני שמושך תיבת ואשי ישראל למטה לא יאמר מהרה כנ"ל ועי'

ועי' בגי' סי' קכ"א דכ' הפי' המובחר דקאי על גשמות הדיקים. ומ"מ יל דקאי על אותן גשמות שכבר מחו מן החיים ולא אשר עודנה חיים המה וכ"ה במהכ"ע בזוהר חדש פי' נח ד"ה הפתח השלישי בו' ולכן גם לפי זה יכול לומר מהרה: (סידור עינין תפלה)

העתק מס' עין הדעת עה"ת (פי' תבוא) להגה"ק ר' עזריאל זוקללה"ס. ח"ל דרוש והספד לה"ה בזינגא דנהורא חסידא קדישא ופרישא הרב המופלג המקובל האמתי המפורסם הגדול בישראל מו"ה ביב"ל מ"מ דק"ק זלאטשוב (מנ"כ בק"ק יאמפאלא שנת תקנ"ו בש"ק כ"ה אלול כאשר נשלח לי העתק מלכתו משם):

דושיעיה ה' (תהלים י"ב) דרכו חז"ל (איכה רבתי פ"א סי' ל"ט) ע"פ יפן כדוני העם הזה בשפתיו ולבו רחוק ממני הגני יוסיף להפליא העם הזה הפלא ופלא. ואבדה חכמת חכמיו קאי על מיתה הדיקים ודקדק הגאון מהר"י. (ביערוח דבש דרוש ח') דמאי מדה כנגד מדה הוא זה דבשציל שאין מתפללין בזוונה ימות הח"מ. ונראה שג' האלשך ע"פ (שמות ל"א) כי שש ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ ויום השביעי שבת וינפש דלין לו פירוש וגם שהוא כמיותר. וחי' שיום השביעי הוא כמו נפש וכשמה לשפת ימי המעשה. וזה וינפש וכמאמרס (עי' רש"י בראשית ב') מה חסר העולם מנוחה בא שבת בא מנוחה. שה' חסר המנוחה האמיתית דהיינו הנשמה וידוע (זוהר לו דכ"ט) בגם הח"ת והלדיקים שבדור קרואים שבת וממילא גם המה כשמה לנו הבינונים וכמו בהגשמה מחי' הגוף כן הח"ת והלדיקים שבדור מהיים את הדור וכמאמרס ז"ל (ברכות ד"ו ע"ב) כל העולם כולו גיון בשציל חגיגה בני יודוע מאמרס ז"ל (תבוא בלקושי תורה להר"י זוקללה"ס פי' עקב זכס' הישר לר"ת שער י"ג. כ"ח שער היראה פט"ו) כי חפלה בלא כוונה כגוף בלא גשמה נזולא הוי שפיר מדה כנגד מדה החיל שבשפתוהס כדרוש ולבס רחוק ממני הוי גוף בלא גשמה. ולכן גם הוא יח' יוסיף לטק הח"ת והלדיקים שהמה הנשמות ולא ישאר רק גופס. איה ורעי כמה אדם בוכה ומחפלה באפר על פטירתו בנו וכן על האב מחמת שנשמתו נפרד מאהו ומכ"ש שאס יתיר שהמת עלמו יבכה על פרידת גשמתו שבדחי היה דואג וזועק בקול מר ויילה עד שהי' מעורר את כל השומעים לבכות ולזעוק עמו וזמילא כמה רחוי לנו לבכות ולזעוק ולקרוא למקוננות בקול נהי ובכי על אבדת גשמתו ה"ה בזינגא דנהורא חסידא קדישא ופרישא הרב המופלג המקובל הגדול בישראל מו"ה ביב"ל אשר הי' נשמה לנשמה\* ולכבוד גשמתו אדרוש וכו' כתיב בפסוק (דברי' כ"ח) גם כל וגו' יעלס ה' וגו' ודרשו חז"ל זו מיתה ח"ת כידוע מדברי זוהר (ואחרי דע"ט). צימיי רשבי' אמרו פתח פיך ויאלרו דבריך ולבחר פטירתו אמרו אל תתן את פיך לתטוא את בשרך (קהלת ה'). וגם בזוהר (וית' דרי"ו ע"א) חלש דעתיס דר' יהודה בו'. בכה ר' אבא אמר ר' שמעון וכו'. השתא דרתייא מנא כשתלקא בו'. הרי שבמיתה הדיקים כשתלקה השגה שבתורה הקדושה כמה דאמר (עמוס ח') לא רעב ללחם ולא זמא למים כ"ה לשמוע דבר ה' לשמוע היינו הבינה כמו (דברים כ"ו) הסכה ושמע כו' שבעו"ה נתמעט הבינה והשגה בתורה. וזה נרמז לדעתנו בפסוק (איכה ה') על הר ליון ששום שועלים הלכו בו כי מזיון הלא תורה וכעת שועלים הלכו בו ששועלים רמו כמ"ס המהרש"א בסוף (מכות דכ"ה) כדרך שאמרו (יומא מג"ג ע"ב) כמה דמסיק תעלא מבי כרבא שהשועל אינו יולא הרבה שהשונותיו בתורה ומלח

\* עי' מאור ושמש ויחי ד"ה ויקרבו. ושם בפ' פנחס ד"ה וידבר משה וגו' יפקוד וגו' עינין נפלא בזה:

נתמעט ומטעם זה נראה דנקרא ה"ח והלדיק ארון כמ"ס רז"ל (כתובות דק"ד ע"א) במיתת רבי אריליס ומזוקי אחוזו בחרון וכחבו המפרשים בפסוק (במדבר י"א) ויהי בנטופ החרון שהרמז כשהלדיק נוסע לדרכו דרך כל אדם אז מבקשים שיקום ה' ויפלו אויבך . ונחזור לענינינו שבמיתת הלדיק נאכזר השגה בתורה וזה עיקר עבודת קוטינו כמ"ס הרמב"ם כי עיקר העבודה היא הידיעה ותורת ה' תמימה לא יחכר כל בה ומי שיט לו עיני' לראות ימלא כתוב בה הכל וכמאמרם ז"ל (בר' פ"א ס"י י"ט) כי לא דבר רק הוא ואם רק הוא מכס כי מי שאינו תמים במעשיו דומה לו שלא כתוב כלום בתורת ה' כי אגלו הוא כמו אופיות פורחות ולא כתוב לפניו כלום כי בקרא ובגמרא נכתב הכל ברמז והז'חדש חידושי תורה מוסיף אופיות בחידוש כונות הפסוק או הגמרא וכאילו נכתב הרבה מש"כ למי שאינו תמים במעשיו . וי"ל דזה כוננת רז"ל דקשיא לכו בפסוק דאמר כל חלי וכל מכה דכל הוא ריבוי ומחמט ה"בה ומכה הוא לשון יחיד ולכך דרשו להכוונה על מכה אחת שהוא שקולה כנגד כולם כמו שאמר הוא ית' על מכת בכורים (שמות ט') הנני שולח את כל מגפתי מטעם שהיא שקולה נגד כולם וזה כוננת הפסוק גם כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בהפך התורה הזאת דהיינו מכה השקולה כנגד כולם ומפסע המקרא עלמז מה הוא המכה וכתב אשר לא כתוב בהפך התורה הזאת דהיינו שיתמעט הפגה בתורה הקדושה . ויחשב כאותיות פורחות וכאילו לא נכתב בה מתיקות וטעמי התורה ודרשו חז"ל שפיר זו מיתת הלדיקים ות"ח שביותר נתמעט השגה כמובר וכמה ראוי לנו להתעורר בבני ואנחה על מיעוט ההגה בתורה לאחר פטירת הלדיק ה"ל שהי' בדורינו ברשב"י בדורו ולא נשאר לנו תמורתו . או כפשוטו וכי"עיי"ש באריכות :

סליק בעזרי

השמטה לפ' בראשית

יש ב' הנהגות הלומד בעיון ומעשה מצות הכל לעבודת הבורא ויש בת"י עוב"ז כל מינים שיש בעוב"ז . ויש בני אדם שאין רואים כלל בעוב"ז רק תורה ומצות וסיוגופים והם בעלמא דחסי . שאין בו אכילה ושתי' ואיתא בשם הגמיר מזולאציב המים התחתונים זוכים וכו' (תיקוני זוהר תיקון ה' ומ') כל זה מאחר שהכל נברא מזירופי אופות התורה בכ"ב אלפא ביתא של רל"א שערים והכל בשביל ישראל שאוחזים בתורה שהוא רל"א שערים . ובדרך כלל (כוללה מ') [נראה שז"ל כוללם ה'] וזו אופיות יש רל"א ישראל וע"כ כשנבדלו מים עליונים מהתחתונים ע"י ריקע מים עליונים ומים תחתונים שנברא בהם כל תעטגי עוב"ז והכל נברא ע"י התורה ע"כ מים התחתונים היו זוכים למה אין אנו באים קמי מלכא מאחר שאנו ג"כ נבראו ע"י התורה . ותורה הוא תיות הכל והכל נברא בשביל ישראל שאוחזים ברל"א שערים שכוללים יוד וזו ישראל אחאי מים העליונים הם תורה ומצות הם קמי מלכא ואנו שנבראו ג"כ ע"י תורה אין מי שיעלה אותנו למעלה מאת שני עליה שהם יוכלו לירד כל מיני תעטוגים ולהעלות החיות לש' לתענוג הבורא המה מועטים עכ"ל : (ס' אור התכמה פ' מזרע מהה"ק ר' אורי פיביל מדיבענקא)

השמטה לפ' יתרו

לפסוק לא תחמוד

בנו סה"ק ר"י ענדאויל בספרו אור ילחק אבות פ"ו מ"א ב' חז"ל זה ה' כוננת הרגון

הרעון ב"ה שאומר לא תחמוד לבסוף שהוא סימן והסיון כשיש בחדם מדה זו של לא תחמוד. הוא הסימן שקיים כל העשרה הדברות וכשעובר על לא תחמוד. לריך להחזיר את עמלי לראשון לאנכי ולא יהיה לך ומסתמא אינו מאמין באלהם בהנורא ב"ה ובהשגחתו ית' לזה הוא עובר על לא תחמוד כי זה שהוא דבוק בחמומתו ית' אינו רואה שום דבר לעלמו וד"ל עכ"ל :

ואלה הם תלמידיו הצח"ק גדולי עולם הספורסמם וגם אשר היו בהיכל קדישו של רבינו הק' הסניד מולאטשוב. וצוקל"ה זי"ע הנודעים לנו :

- א) הה"ק ר' אברהם יהושע העשיל ממעוזב (ס' אוהב ישראל ורזן דאורייתא)
- ב) הה"ק ר' אברהם מרדכי מפניטשוב (היכל הברכה תנא)
- ג) הה"ק ר' אליעזר הלוי אבר"ק טארניגראד (נוטע מגדים מלורע)
- ד) הה"ק ר' ארון ליב אבי הה"ק ר"מ נופרעמיטלאן (סדר הדורות החדש)
- ה) הה"ק ר' בנימין מ"מ דק"ק זלאזין (ההבנ דודים שיר השירים בפסוק הגידה לי)
- ו) הה"ק ר' חיים בעהמ"ס בחר מים חיים (שם בכ"ה מקומות)
- ז) הה"ק ר' יעקב יצחק הלוי מלובלין (דברי אמת ויקרא וזאת זכרון לפ' וישלח. כותב עליו מורי והקדמם ס' אולג החיים לסדר במדבר מהס"ק מקאמארנא)
- ח) המגיד הקדוש ר' ישראל נקאזיץ הי' בהיכל קדשו (דעת משה לבנו ז"ל במדבר)
- ט) הה"ק ר' יוסף האבר"ק זמיגראד. (נתיב מלווה שזיל אמונה שזיל ג')
- י) הה"ק ר' יוסף בעהמ"ע גנוי יוסף עה"ת הי' בהיכל קדשו. (שם פ' אחרי)
- יא) הה"ק ר' מנחם מענדיל נולוסקא אבי הה"ק מראפשיץ (רמח"ס לופים אות ס')
- יב) הה"ק ר' מרדכי מנעסכו (רשפי אש). [וקבלתו מכבוד מחו' הה"ק ר' משה שליט"א מזלינחאו שבעלמו שמע מהס"ק מהר"י מנעסכו שאביו הה"ק מהר"ם זי"ע לא הי' לו רב אחר רק את רבינו הקדוש המגיד מולאטשוב. ורק פ"ח הי' אלל רבינו הקדוש מליזענסק זי"ע זללה"ה]
- יג) הה"ק ר' משולם פייזש הלוי מזבאריץ (ליקוטי יקרים)
- יד) הה"ק ר' משה מדאלינא בעהמ"ס דברי משה (שם) והוא הי' חותן הס"ק ר"י מראדוויל ז"ל.
- טו) הה"ק ר' לבי ליב מאליק (שה"ג החדש)
- טז) הה"ק ר' שלמה מקארלין (דברי שלום עה"ת בהקדמה)
- יז) הה"ק ר' אברהם חיים מולאטשוב הי' בהיכל קדשו (מזואר בספרו הק' אורח לחיים)

## סיפורים נפלאים

הרב הקדוש רבינו יצחק מדראהביטש זוקלה"ה זי"ע הי' לו ענין שתיקף שאמר בידך אפקיד יסן לו ואם אירע שלא יכול ליסן הי' יודע שעה היזה חטא ואינם רולין לקבלו עד שיעשה תשובה ופ"א שפפש ולא מלא עד שבדק וחקר שהי' עומד במסובת ללוי שטעו לנזות ממרן אלהי הבעש"ט והוא שחק ולא מיחה ותיקף עמד ממטתו ונוה לעגלן שלו שיאסר לו הרכב וכסע חיקף לק"ק מעוזבו לבקש מזונו מוטו ומרן לא הכירו מעולם ולא הי' מכיר אותו שום אדם במעוזבו והלך הרב רבי יצחק לבית מדרשו של מרן להתפלל ועמד שם בזויה להתפלל ובעת קריאת התורה קרא אותו מרן מורה מוריו ר' יצחק זו ר' יוסף ואמר לו שלום עליכם נורי ורבי התלגין על הבעש"ט נוסע דרך כזה ובעש"ט מוח.